

3. KAPITOLA

Brusel – Paríž a Londýn – Washington

O rokovaniach medzi Prahou a Bruselom informoval generálny sekretár tripartitnej komisie John A. Watson pochopiteľne aj Štátny department USA, ktorý ho spätne inštruoval, ako má postupovať. Špeciálny tím finančných expertov v Štátnom departmente pod vedením Otta Fletchera vypracoval 7. júla 1950 prehľadné memorandum, ktoré malo byť akýmsi manuálom pre Watsona v Bruseli. Toto americké memorandum rozdelilo československú požiadavku na vrátenie 45 008,2784 kg zlata do nasledovných položiek:

- A. 6 375,8588 kg v minciach, časť československej menovej rezervy, fyzicky transferovaná Nemcami do RB v Berlíne, československá požiadavka priznaná a pomerná časť už Československu dodaná.
- B. 14 536,2010 kg v zlatých tehľách ako náhrada na pokrytie bankoviek obiehajúcich na sudetskom území, transferovaná Ríšskej banke pre tento účel, požiadavka bola Prahe priznaná na 85. zasadnutí TK 15. októbra 1949, Praha nebola dosiaľ informovaná o jej pridelení a žiadna dodávka tohto zlata nebola uskutočnená.
- C. 23 087,3040 kg, zlato držané Československom na účte BIS v BOE (bazilejské zlato), z účtu BIS previedla Praha na účet RB na základe nátlaku Nemecka. Avšak ako kompenzáciu za toto zlato Ríšska banka uložila v prospech NBČM ekvivalent vo výške zlata v ríšskych markách. Túto československú požiadavku rozdelili americkí finanční experti na základe dokumentov takto:
 1. 6 920,5597 kg, ponechané na separátnom účte RB, na konci vojny s ďalším zlatom RB zabavené americkou armádou a transferované do „poolu“. Táto časť československej požiadavky bola následne schválená spolu s úmerne dodanými zlatými mincami.
 2. 12 768,9601 kg bolo predaných späť Ríšskej banke proti voľným ríšskym markám. Voľné RM mohli byť všeobecne použité na získanie zlata a tvrdej meny. Avšak experti nevedeli posúdiť, či mohla NBČM skutočne disponovať slobodne s voľnými RM